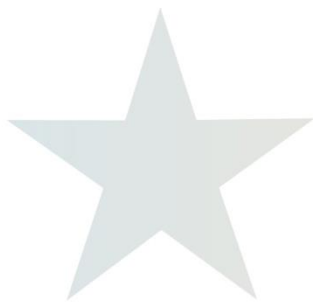

Riktlinjer

om inlåning från allmänheten som omfattas av andra utflöden avseende likviditetsrapportering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 ("kapitaltäckningsförordningen")

Riktlinjer om inlåning från allmänheten som omfattas av andra utflöden avseende likviditetsrapportering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 ("kapitaltäckningsförordningen")

Innehåll

1. EBA:s riktlinjer om inlåning från allmänheten som omfattas av andra utflöden avseende likviditetsrapportering enligt förordning (EU) nr 575/2013 ("kapitaltäckningsförordningen")	3
Avdelning I – Ämne, tillämpningsområde och definitioner	5
Avdelning II – Vägledning för identifieringen av inlåningsprodukter som riktas till allmänheten och som omfattas av högre utflöden	5
Avdelning III – Slutbestämmelser och införande	10

1. EBA:s riktlinjer om inlåning från allmänheten som omfattas av andra utflöden avseende likviditetsrapportering enligt förordning (EU) nr 575/2013 ("kapitaltäckningsförordningen")

Riktlinjernas status

1. Detta dokument innehåller riktlinjer som har utfärdats enligt artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG ("EBA-förordningen"). Enligt artikel 16.3 i EBA-förordningen ska de behöriga myndigheterna och finansinstituten med alla tillgängliga medel söka följa riktlinjerna.
2. I riktlinjerna redovisar EBA vad den anser vara lämpliga tillsynsrutiner inom ramen för det europeiska systemet för finansiell tillsyn eller hur unionsrätten ska tillämpas inom ett visst område. EBA förväntar sig därför att alla behöriga myndigheter och finansinstitut som berörs av riktlinjerna följer dem. Behöriga myndigheter som berörs av riktlinjerna bör följa dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin tillsynsverksamhet (till exempel genom att ändra sina rättsliga ramverk, tillsynsregler eller sina rutiner för tillsyn), även då riktlinjerna i första hand riktas till institut.

Rapporteringskrav

3. Enligt artikel 16.3 i EBA-förordningen ska de behöriga myndigheterna senast den 6 februari 2014 anmäla till EBA om de följer eller avser att följa riktlinjerna, eller i annat fall ange skälen till varför de inte avser att följa dem. Om en behörig myndighet inte svarar inom denna tidsfrist kommer EBA att anse att den behöriga myndigheten inte följer riktlinjerna. Anmälan sker genom att formuläret i avsnitt 5 i detta dokument skickas till compliance@eba.europa.eu med angivande av referensen "EBA/GL/2013/01". Anmälningar kan endast lämnas in av personer med befogenhet att rapportera efterlevnad för sina behöriga myndigheters räkning.
4. Anmälningar enligt ovan offentliggörs på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 16.3 i EBA-förordningen.

Innehåll

Avdelning I – Ämne, tillämpningsområde och definitioner	5
Avdelning II – Vägledning för identifieringen av inlåningsprodukter som riktas till allmänheten och som omfattas av högre utflöden	5
Avdelning III – Slutbestämmelser och införande	10

Avdelning I – Ämne, tillämpningsområde och definitioner

I enlighet med artikel 421.3 i kapitaltäckningsförordningen är syftet med dessa riktlinjer att skapa enhetliga kriterier för identifiering och kategorisering av inlåning från allmänheten (hushållsinlåning) som omfattas av andra utflöden än de minimiutflöden som anges i artikel 421.1 och 421.2 i kapitaltäckningsförordningen. Riktlinjerna syftar även till att skapa enhetliga kriterier för hur sådana produkter ska definieras för likviditetsrapporteringen. Därmed gäller dessa riktlinjer inlåning som omfattas av högre utflöden.

Riktlinjerna ska tillämpas på sådana likviditetskrav som institut omfattas av på individuell nivå och gruppnivå i enlighet med del ett, avdelning II i kapitaltäckningsförordningen.

Riktlinjerna omfattar all inlåning från allmänheten enligt artikel 421 i kapitaltäckningsförordningen som uppvisar kriterier förknippade med högre utflöden, även då denna inlåning utgörs av insättningar som uppfyller de villkor som anges i artikel 421.1, det vill säga insättningar som täcks av insättningsgaranti och antingen ingår i en etablerad relation eller i ett transaktionskonto.

Avdelning II – Vägledning för identifieringen av inlåningsprodukter som riktas till allmänheten och som omfattas av högre utflöden

Del 1 – Allmänt

1. Definition av ”en etablerad relation som innebär att uttag är mycket osannolikt”

En insättning från allmänheten anses, vid genomförandet av likviditetsrapportering i ett kombinerat idiosynkratiskt och marknadsomfattande stressscenario, ingå i en etablerad relation när insättaren uppfyller minst ett av följande kriterier:

- a) Insättaren har ett aktivt avtalsförhållande med institutet med en fastställd minimilöptid.
- b) Insättaren har ett låneförhållande med institutet som avser hypotekslån eller andra långfristiga lån.
- c) Insättaren har ett minimiantal aktiva produkter hos institutet som inte är lån.

2. Bestämning av ”ett transaktionskonto, inbegripet konton på vilka lön regelbundet sätts in”

En insättning från allmänheten ska anses ingå i ett transaktionskonto när lön, annan inkomst eller andra typer av transaktioner regelbundet krediteras och debiteras det kontot.

3. För både i punkt 1 och 2 i denna avdelning II, del 1, gäller att institut bör kunna tillhandahålla en historik, inkluderat insättarens beteendemönster, som underbygger klassificeringen av dennes insättningar.

4. Metod för identifiering av inlåningsprodukter som riktas till allmänheten och som omfattas av högre utflöden

- 4.1. Insättningar från allmänheten bör delas in i tre grupper av insättningar som omfattas av högre utflöden, baserat på hur många av riskfaktorerna i del 2 av riktlinjerna nedan som de förknippas med, och hur allvarliga dessa riskfaktorer är. Förteckningen över riskfaktorer nedan ska dock inte ses som uttömmande. Institut som identifierar ytterligare kriterier som leder till högre utflöden bör inkludera dessa i sin analys.
- 4.2. Institut bör, för genomförandet av sin likviditetsrapportering, uppskatta vilken högre utflödesnivå som är rimlig för var och en av dessa grupper i enlighet med del 3 av riktlinjerna nedan.

Del 2 – Faktorer som påverkar stabiliteten hos inlåningsprodukter riktade till allmänheten

5. Värdet av inlåningen från allmänheten

- 5.1. Institut bör betrakta insättningar som uppfyller följande krav som insättningar på stort belopp:
- a) De överstiger det lägre av ett av följande två belopp:
 - i) 100 000 euro.
 - ii) Det belopp som den lokala insättningsgarantin omfattar.
 - b) De är på mindre än 500 000 euro.
- 5.2. Institut bör betrakta insättningar på 500 000 euro eller mer som insättningar på mycket stort belopp.
- 5.3. När institut beräknar värdet av en kunds insättningar bör de inkludera samtliga inlåningskonton som kunden har hos det institutet.
- 5.4. Dessutom bör alla institut genomföra en koncentrationsanalys på sin inlåningsbas. Lämpliga tröskel- och/eller gränsvärden som kan användas för att definiera insättningar på stort belopp från allmänheten behöver införas i de interna rutinerna.
- 5.5. Det finns ett antal metoder som kan användas för att identifiera koncentrationen hos inlåningsbasen. Exempelvis kan ett institut identifiera ett "visst antal" större insättningar från allmänheten eller identifiera det "antal insättningar från allmänheten som är störst" och som utgör en viss procentandel av hushållsinlåningen. För att identifiera insättningar på stort belopp från allmänheten kan institut använda det tröskelvärdet för insättningsgarantibeloppet som är anpassat till den lokala marknaden, det belopp över vilket räntan förhandlas eller något specialarrangemang som överenskommit med insättaren och som kan begränsa risken för utflöde.

6. Produkter som är räntedrivna eller har förmånliga villkor

6.1. En insättning ska betraktas som räntedrivna om ett institut erbjuder en räntesats

- a) som är väsentligt högre än den genomsnittsränta som konkurrenter erbjuder för liknande produkter riktade till allmänheten, givet de specifika förutsättningar som råder på den lokala inlåningsmarknaden,
- b) vars avkastning beräknas utifrån ett marknadsindex eller flera olika index, eller
- c) vars avkastning beräknas utifrån någon annan marknadsvariabel än rörlig ränta.

6.2. Institut kan identifiera "räntedrivna" produkter genom att jämföra den ränta som gäller för respektive insättning med det genomsnitt som deras konkurrenter erbjuder för liknande produkter. Begreppet "konkurrent" avser institut med en jämförbar affärsmodell och verksamhetsstorlek. Vilka som ska ses som konkurrenter avgörs av det berörda institutet och verifieras av den behöriga myndigheten om det anses nödvändigt.

7. Insättningar med fast löptid eller uppsägningstid

7.1. Insättningar som ska anses ingå i denna kategori är

- a) insättningar som från början har en fast löptid och som förfaller inom en 30-dagarsperiod, och
- b) insättningar som enligt avtalsvillkoren har en fast uppsägningstid på mindre än 30 dagar, och som inte kvalificerar sig för den hantering som avses i artikel 421.5.

7.2. Vid bedömningen av utflöden av insättningar från allmänheten bör institut ta hänsyn till effekterna av

- a) uttagsgränser och uppsägningstider,
- b) kostnaden för uttag från inlåningsprodukter riktade till allmänheten som enligt lag kan sägas upp före den förfallodag som ursprungligen avtalats, samt
- c) konsekvenserna för institutets rykte om uttag av insättningar inte tillåts, i de fall där institut har utvecklat en praxis som tillåter förtida inlösen av sådana inlåningsprodukter.

8. Distributionskanaler med hög risk, bland annat banker som endast erbjuder internetjänster samt andra typer av insättningstjänster på distans eller via förmedling

Institut bör betrakta insättningar från allmänheten som kommit till stånd via distributionskanaler med hög risk, till exempel banker som endast erbjuder internetjänster samt andra typer av insättningstjänster på distans eller via förmedling (där mäklare får in medel från en fysisk person eller ett litet eller medelstort företag) som inlåning som omfattas av högre utflöden. Härvid bör följande beaktas:

- a) Rimliga, befintliga, avtalsenliga uttagsgränser.
- b) Konsekvenserna för institutets rykte om uttag av insättningar inte tillåts, i de fall där institut har utvecklat en praxis som tillåter högre uttagsnivåer för dessa produkter.

9. Inlåningsvaluta

Institut bör skilja mellan insättningar från allmänheten i lokal valuta och insättningar från allmänheten i utländsk valuta.

10. Insättningar från personer bosatta i utlandet

Institut bör skilja mellan insättningar från personer som är bosatta i landet och insättningar från personer som är bosatta i utlandet. Denna gräns bör, när det gäller insättningar hos institut som har sitt huvudkontor i EU, dras mellan insättningar från personer som är bosatta inom respektive utanför EU. Definitionen av "att vara bosatt" bör för likviditetstäckningskravet i princip följa den tillämpliga statistiska eller skattemässiga definitionen.

Institut bör fastställa bostadsorten för varje insättare på individuell nivå.

11. Produktrelaterade insättningar

Institut bör identifiera inlåningsprodukter som riktas till allmänheten och påverkas av andra faktorer som kan komma att ändras under en 30-dagarsperiod och resultera i en högre risk för utflöden.

12. Andra egenskaper

12.1 Institut bör se över sin hushållsinlåningsbas i syfte att identifiera andra eventuella egenskaper eller indikatorer, som visar på eller skulle kunna visa på en typ av inlåning från allmänheten som har högre utflödesnivåer än de som anges i artikel 421.1 och 421.2 i kapitaltäckningsförordningen. Närvaron eller frånvaron av sådana andra egenskaper bör dokumenteras.

12.2 För att kunna identifiera dessa egenskaper bör institut göra en bedömning av den observerade (historiska) och förväntade stabiliteten/volatiliteten hos de specifika inlåningsprodukter som institutet erbjuder allmänheten, och identifiera produkttyper som har visat sig vara, eller misstänks kommer att visa sig, instabila.

12.3 I detta syfte bör institut genomföra ett stresstest enligt ett scenario där det förutsätts att en mycket allvarlig kombinerad, idiosynkratisk och marknadsomfattande händelse har inträffat. Interna statistiska och matematiska modeller kan användas för att bedöma volatiliteten hos inlåningsprodukter riktade till allmänheten. De uppgifter som analyseras inom ramen för dessa metoder bör generellt utgöras av data som visar hur insättningar historiskt har påverkats samt hypotetiska antaganden baserade på stressscenarier.

12.4 Små och mindre komplexa institut kan använda förenklade metoder baserade på statistiska modeller, exempelvis modeller som identifierar den maximala minskning som, under en 30-dagarsperiod där en stressutsatt period ingår, kan observeras för en given insättning med en given löptid.

12.5 Institut uppmuntras att använda sig av expertutlåtanden för att faktorer som en modell inte tar hänsyn till ska inkluderas, i synnerhet när det gäller nyare produkter som saknar en lång historik.

12.6 En rangordning av inlåningsprodukter riktade till allmänheten efter volatilitet eller upplevd volatilitet ses som ett mycket användbart verktyg i analysen. Det bidrar till ett konsekvent genomförande på ett instituts samtliga inlåningsprodukter riktade till allmänheten. En jämförelse av de resultat som erhålls för olika produkter och en identifiering av avvikande produkter kan bidra till att identifiera mindre stabila insättningar.

12.7 De antaganden som ligger till grund för dessa metoder bör innefatta en prognos för de närmaste 30 dagarna och ses över löpande, i synnerhet för att identifiera eventuella väsentliga förändringar i marknadsförhållandena. För att kvaliteten på denna bedömning ska bli ännu bättre bör institut dessutom ta hänsyn till korrelationer, spridningseffekter och säsongsvariationer.

Del 3

13. Definition av högre utflöden

13.1 Institut bör använda följande metod för att kategorisera insättningar som omfattas av högre utflöden:

13.2 De faktorer som beskrivs i del 2 ovan bör delas in i två kategorier:

- a) Högrisk, bestående av följande riskfaktorer:
 - i) Inlåningsvaluta.
 - ii) Produktrelaterade insättningar.
 - iii) Produkter som är räntedrivna eller har förmånliga villkor.
 - iv) Distributionskanaler med hög risk, bland annat banker som endast erbjuder internetjänster samt förmedlade insättningar.
 - v) Insättningar på stort belopp.
 - vi) Andra egenskaper som institutet bedömer är förknippade med en hög risk i enlighet med punkt 13 ovan.
- b) Mycket hög risk, bestående av följande riskfaktorer:
 - i) Insättningar med fast löptid eller uppsägningstid.
 - ii) Insättningar från personer bosatta i utlandet.
 - iii) Insättningar på mycket stort belopp.

13.3 Institut bör bedöma insättningar från allmänheten utifrån de faktorer som beskrivs ovan.

13.4 Institut bör kategorisera insättningar från allmänheten i en av tre följande grupper (där grupp a har lägst risk och grupp c högst), utifrån det antal riskfaktorer som tillskrivs den aktuella insättningen:

- a) Insättningar med två faktorer ur kategori 1.
- b) Insättningar med tre faktorer ur kategori 1, eller med en faktor ur kategori 1 och en faktor ur kategori 2.
- c) Insättningar med två faktorer ur kategori 2, eller med två faktorer ur kategori 1 och en faktor ur kategori 2, eller med någon annan sammansättning av faktorer.

13.5 Institut bör göra en uppskattning av de högre utflödesnivåer som kan tillskrivas respektive grupp utifrån bedömningen av den historiska och förväntade volatiliteten.

Avdelning III – Slutbestämmelser och införande

14. Datum för införande

De nationella behöriga myndigheterna bör införa dessa riktlinjer genom att införliva dem i sina tillsynsrutiner inom tre månader efter offentliggörandet. Därefter bör de nationella behöriga myndigheterna se till att instituten följer dem på ett effektivt sätt.